

Η Εξόδιος Ακολουθία του μακαριστού Ιερέως Μιχαήλ Θαλασσινού στον Ιερό Καθεδρικό Ναό της Αγίας Αικατερίνης Σητείας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιεραπύτνης και Σητείας

Μέσα σε κλίμα βαθειάς θλίψης και συγκίνησης τελέσθηκε το μεσημέρι του Σαββάτου 10 Μαΐου η Εξόδιος Ακολουθία του αοιδίμου Σταυροφόρου Σκευοφύλακος Μιχαήλ Θαλασσινού στον Ιερό Καθεδρικό Ναό Αγίας Αικατερίνης Σητείας, προεξάρχοντος του Σεβ. Μητροπολίτου Ιεραπύτνης και Σητείας κ. Κυρίλλου και με τη συμμετοχή πλειάδος Κληρικών της Ιεράς Μητροπόλεως.

Το σεπτό σκήνωμα του κοιμηθέντος Ιερέως είχε μεταφερθεί από το πρωί στο ναό, όπου τελέσθηκε Θεία Λειτουργία από τον Πανοσιολ. Πρωτοσύγκελλο Αρχιμ. Αμβρόσιο Σκαρβέλη και παρέμεινε μέχρι την Εξόδιο Ακολουθία, διάστημα κατά το οποίο πολλοί ευσεβείς χριστιανοί προσκύνησαν και ασπάσθηκαν το χέρι του εκλιπόντος Κληρικού, ο οποίος για εξήντα δύο και πλέον έτη διακόνησε στο Ιερό Θυσιαστήριο.

Συγκινητικό επικήδειο λόγο εκφώνησε ο Σεβ. Μητροπολίτης Ιεραπύτνης και Σητείας κ. Κύριλλος, ο οποίος εξέφρασε τα αισθήματα άφατης οδύνης και βαθιάς συγκίνησης όλων για την αιφνίδια για αδόκητη εκδημία του μακαριστού Σταυροφόρου Σκευοφύλακα π. Μιχαήλ Θαλασσινού.

Όπως ανέφερε «ο π. Μιχαήλ γεννήθηκε το έτος 1939 στα Μέσα Μουλιανά Σητείας από τη λευιτική οικογένεια του π. Ιωάννου Θαλασσινού και της Πρεσβυτέρας Ευτέρπης, και ανατράφηκε «εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου» γαλουχούμενος στα σωτήρια νάματα της ορθοδόξου χριστιανικής πίστεώς μας. [...] Αξιώθηκε να γίνει κληρικός ένατης γενιάς, καθώς υπήρξε ο ένατος κατά σειρά Ιερέας της οικογένειας των Θαλασσινών.

Από τα παιδικά και τα νεανικά του χρόνια είχε το πόθο της ιερωσύνης και αποφάσισε να απαντήσει θετικά στην ιερατική του κλήση και στην ερώτηση που του απηύθυνε προσωπικά ο Κύριος: "τέκνον μου φιλείς με;", αυτός απάντησε ως άλλος Απ. Πέτρος: "Ναι, Κύριε, συ οίδας ότι φιλώ σε" και έλαβε την ίδια κλήτευση: "Ποίμαινε τα πρόβατά μου". Συνειδητά επέλεξε να γίνει ποιμένας των λογικών προβάτων και να βαδίσει τη στενή και τεθλιμμένη οδό της Ιερωσύνης. Μετά την αποφοίτησή του από το Γυμνάσιο της Σητείας σπούδασε στη γεραρά Πατριάδα Εκκλησιαστική Σχολή, όπου το σχολικό έτος 1961-62 αποφοίτησε από την Εβδόμη Τάξη.

Στις 20 Ιανουαρίου 1963 νυμφεύθηκε την εκλεκτή της καρδιάς του μετέπειτα Πρεσβυτέρα Άννα, το γένος Εμμανουήλ Αντωνάκη. Ο Θεός τους χάρισε δύο εκλεκτούς γιούς, τον Ιωάννη και τον Εμμανουήλ, επίλεκτα μέλη της Σητειακής κοινωνίας, και συνολικά πέντε λατρευτά εγγόνια. Χειροτονήθηκε Διάκονος από τον μακαριστό Μητροπολίτη Ιεραπύτνης και Σητείας κυρό Φιλόθεο Βουζουνεράκη στις 9 Μαρτίου 1963 στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό Αγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων Κουτσουναρίου Ιεράπετρας, και Πρεσβύτερος από τον ίδιο Αρχιερέα, δύο εβδομάδες αργότερα, στις 24 Μαρτίου 1963, στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίου Γεωργίου Ιεράπετρας. Διορίσθηκε Εφημέριος της Ενορίας Αγίου Γεωργίου Έξω Μουλιανών, απ' όπου αποσπάσθηκε για περισσότερο από ένα χρόνο στην Ενορία Αγίου Γεωργίου Μυρσίνης. Επανήλθε στην Ενορία Έξω Μουλιανών, όπου

υπηρέτησε έως τις 30.9.1975. Τότε μετατέθηκε στην Ενορία Αγίου Γεωργίου πόλεως Σητείας, όπου υπηρέτησε περίπου τέσσερα (4) χρόνια.

Από τις 1.8.1979 μετατέθηκε στον Ιερό Καθεδρικό Ναό Αγίας Αικατερίνης, όπου υπηρέτησε έως και τον Σεπτέμβριο του 2010, δηλ. για 31 και πλέον χρόνια. Μάλιστα από 1ης Ιουνίου 2007 διορίσθηκε και Πρόεδρος του Εκκλ/κού Συμβουλίου του Ιερού Καθεδρικού Ναού Αγίας Αικατερίνης και διετέλεσε Προϊστάμενος του ναού έως τις 1 Οκτωβρίου 2010, οπότε συνταξιοδοτήθηκε λόγω συμπλήρωσης του ορίου ηλικίας. Όμως, αν και συνταξιούχος τα τελευταία περίπου 15 χρόνια, δεν απομακρύνθηκε ούτε μία ημέρα από το Ιερό Θυσιαστήριο και τη Θεία Λατρεία, καθώς καθημερινά συνεπικουρούσε τον π. Φιλοκτήμονα Αυγουστινάκη στην τέλεση των ιερών ακολουθιών στον Ι. Ναό της Ευαγγελίστριας.

[...] Όλα αυτά τα χρόνια είχε άριστη και υποδειγματική σχέση με τους τρεις Επισκόπους που διακόνησε και συνεργάσθηκε, άψογη συνεργασία με τους συναδέλφους του Εφημερίους και ουσιαστική επικοινωνία με το ποίμνιο του. Η Εκκλησία τον αντάμειψε με το οφίκιο του Σταυροφόρου Σκευοφύλακος, το οποίο του απενεμήθη στο Παρεκκλήσιο της Υπαπαντής του Κυρίου Σητείας, στις 2 Φεβρουαρίου 1988 από τον αοίδιμο Μητροπολίτη Φιλόθεο τον Β΄».

Σε άλλο σημείο του λόγου του ο Σεβ. κ. Κύριλλος υπογράμμισε ότι: «Μέσα στην πολύχρονη εκκλησιαστική διακονία του ο μακαριστός π. Μιχαήλ Θαλασσινός έδωσε τη μαρτυρία του κληρικού που είναι κεκλημένος από τον Θεό να γίνει καλός οικονόμος των μυστηρίων της Εκκλησίας, καθώς εφάρμοσε πλήρως το του Ευαγγελίου: «Ός δ' αν ποιήση και διδάξη, ούτος μέγας κληθήσεται εν τη Βασιλεία των ουρανών», αφιερώνοντας τη ζωή του στη διακονία της Εκκλησίας και των αδελφών μας, με αγάπη και πνεύμα θυσίας, κατανόησης και συμπαράστασης για κάθε «κοπιώντα και πεφορτισμένο». Η πίστη του στον Τριαδικό Θεό, η εργατικότητα και η αφοσίωσή του στη διακονία του λαού του Θεού και στο ποιμαντικό έργο της Ενορίας, η συνέπεια λόγων και πράξεων, η φιλαδελφία του, η ευγένεια του χαρακτήρα του, η σεμνότητα, η προσήνεια και το χαμογελαστό πρόσωπό του ενέπνεαν και παραδειγματίζαν το ποίμνιό του. Αλλά και στην οικογένειά του ήταν πρότυπο συζύγου και πατέρα. Ο παπα-Μιχάλης ένιωθε τον πόνο των άλλων ως δικό του, συνέπασχε με το ποίμνιό του, χαιρόταν μετά χαιρόντων αλλά πολύ συχνότερα έκλαιγε μετά κλαιόντων, και γινόταν Κυρηνάιος κάθε δοκιμαζομένου, «κοπιώντα και πεφορτισμένου» ανθρώπου γύρω του, που σήκωνε μικρό ή μεγάλο σταυρό.

[...] Ως ιερέας εναπόθετε όλα του τα βάσανα και τους πειρασμούς στο θυσιαστήριο μέχρι και την ημέρα της εκδημίας του, τελώντας ανελλιπώς τη Θεία Λειτουργία, αν και συνταξιούχος Εφημέριος. Κι αυτό ήταν πηγή ζωής, ήταν η παρηγοριά του,

το στήριγμά του, η αναψυχή και η χαρά του, διότι στο Ιερό Θυσιαστήριο συναντούσε τον αοράτως συνόντα Κύριο ... και ζούσε την κάθε ημέρα με τη βεβαιότητα ότι, πέρα και πάνω από κάθε πόνο και θλίψη, η ζωή στο τέλος θα νικά τον θάνατο, διότι “ανέστη Χριστός και ζωή πολιτεύεται”. Και ο Σεβασμιώτατος κατέληξε ως εξής: «Η θλίψη μας μειώνεται από την πεποίθησή μας ότι “μεταβέβηκες εκ του θανάτου εις την ζωήν”, “από τα λυπηρότερα στα χρηστότερα και θυμηδέστερα” “ένθα ουκ έστι πόνος, ου λύπη, ου στεναγμός, αλλά ζωή ατελεύτητος” και αιώνια ανάπαυση. Ας είναι η μνήμη σου αιωνία και άληστος!».

Στη συνέχεια μίλησε ο κατά σάρκα πρωτότοκος υιός του μεταστάντος Ιερέως, κ. Ιωάννης Θαλασσινός, Ιατρός, ο οποίος βαθύτατα συγκινημένος έκανε ένα σύντομο οδοιπορικό στη ζωή του πατέρα του και εξέφρασε την ευγνωμοσύνη του για όσα πρόσφερε στην Εκκλησία αλλά και την οικογένεια του, αποτελώντας υπόδειγμα γονέα. Όπως τόνισε ήταν ο ένατος κατά σειρά Ιερέας από την οικογένεια των Θαλασσινών, και «πάντοτε το έλεγε με υπερηφάνεια», καθώς κουβαλούσε την βαριά κληρονομιά των προγόνων του Ιερέων, που ξεκίνησε από την περίοδο της Τουρκοκρατίας και ήταν και οι κτήτορες του Ιερού Ναού Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου Μέσα Μουλιανών. Αφού αναφέρθηκε συνοπτικά στον χαρακτήρα και την προσωπικότητα του στοργικού πατέρα του, μίλησε για τις συμβουλές και νουθεσίες αλλά και τα ιδανικά που τους μεταλαμπάδευσε και έκλεισε με τη φράση της Ιζαμπέλ Αλιέντε: «Δεν υπάρχει θάνατος παιδί μου, Οι άνθρωποι πεθαίνουν μόνο όταν του ξεχνάμε».

Ακολούθησε το **συλλυπητήριο ψήφισμα του Συνδέσμου Κληρικών της Ιεράς Μητροπόλεως Ιεραπότνης και Σητείας** «Ο Άγιος Ιερομάρτυς Ζαχαρίας, Επίσκοπος Σητείας», το οποίο ανέγνωσε ο Γεν. Γραμματέας του συνδέσμου και Εφημέριος του ναού Αιδ/τος Πρωτ. Νικόλαος Παθιάκης.

Στην **Εξόδιο Ακολουθία** συμμετείχαν πολλοί Κληρικοί της Ιεράς Μητροπόλεως, ενώ παρευρέθηκαν ο Αντιπρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων και Βουλευτής Λασιθίου κ. Ιωάννης Πλακιωτάκης, οι Δήμαρχοι Σητείας κ. Γεώργιος Ζερβάκης και Ιεράπετρας κ. Εμμανουήλ Φραγκούλης και πλήθος Σητειακών που με συγκίνηση αποχαιρέτησαν τον εκλιπόντα και ιδιαίτερα αγαπητό εφημέριο, λαμβάνοντας για τελευταία φορά την ευχή του και συλλυπούμενοι τους οικείους του.

Τέλος, ακολούθησε η **ταφή** του μακαριστού Ιερέως από τον Σεβ. Μητροπολίτη Ιεραπύτνης και Σητείας κ. Κύριλλο στο νέο Κοιμητήριο της πόλεως Σητείας σε ναού της ροπόλεως

©Αρχείο Ιερέων Μητροπόλεως Ιεραπύτνης & Σητείας

©Αρχείο Ιεράς Μητροπόλεως Ιεραπότνης & Σητείας

©Αρχείο Ιεράς Μητροπόλεως Ιεραπότνης & Σητείας

©Αρχείο Ιεράς Μητροπόλεως Ιεραπόλινης & Σητείας